

Dossier van de maand : Frauduleuze verrichtingen – Duidelijk atypisch karakter van die verrichtingen
– Waakzaamheidsplicht van de bank – Verdeling van aansprakelijkheid

1. Uw klacht

Uw cliënte is het slachtoffer geworden van fraude. Mevrouw werd een eerste maal gecontacteerd door een fraudeur in het kader van het gebruik van Instagram.

Mevrouw heeft toen verschillende betalingen uitgevoerd met haar kredietkaart in de periode tussen 24/07/2024 en 29/07/2024. Mevrouw heeft deze fraude gemeld bij de bank en men heeft een uitgaande overschrijving kunnen recupereren.

Uw cliënte is in dezelfde periode ook het slachtoffer geworden van beleggingsfraude. Die startte blijkbaar in januari 2024 en eindigde in maart 2025.

U bent van oordeel dat de bank verschillende fouten begaan heeft:

- Niet-naleving van de antiwitwaswetgeving
- Tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht.

U wenst dat de bank uw cliënte vergoedt voor het totaal geleden nadeel.

2. Het standpunt van de bank

Het gaat om toegestane betalingstransacties die de klant zelf heeft uitgevoerd.

Met betrekking tot de elementen die de raadsman van de klant aanhaalt, gaat het hier om de controleopdracht in het kader van onze verplichtingen conform de wet van 18 september 2017 en andere regelgeving met betrekking tot de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme. Dat is hier niet relevant.

Verder haalt de raadsman onze verplichtingen aan in het kader van een kredietonderzoek. Dit is wel degelijk gebeurd en er wordt hierbij vooral gekeken naar de terugbetalingscapaciteit en de kredietwaardigheid van mevrouw.

Wij dienen ons ook te baseren op de informatie die mevrouw heeft gegeven. Mevrouw heeft ons incorrecte informatie verschaft met betrekking tot het doel van het krediet. Dit is de verantwoordelijkheid van mevrouw en niet van de bank.

3. Ons advies

3.1. Relevante feitelijke omstandigheden

Uw cliënte heeft een rekening bij de bank waarvan tussen februari 2024 en maart 2025 frauduleuze verrichtingen werden uitgevoerd.

Uw cliënte heeft een pensioen van x EUR per maand. Voorafgaand aan de start van de fraude deed zij uitsluitend Belgische betalingen in lokale winkels, aan nutsmaatschappijen en aan verzekeringen. Zij voerde echter geen buitenlandse overschrijvingen uit.

De fraude waarvan uw cliënte het slachtoffer is geworden, kan worden opgesplitst in vier fases.

1^e fase (juli-augustus 2024)

Tussen 25/07/2024 en 29/07/2024 werd uw cliënte het slachtoffer van phishing. Iemand nam de controle over haar pc en deed verschillende betalingen. Zij verloor hierbij x EUR. Op 30/07/2024 deed zij aangifte bij de politie.

Voorafgaand aan de opstart van de Instagram-fraude deed uw cliënte reeds twee buitenlandse overschrijvingen naar niet eerder gekende partijen.

Bij de aangifte van de Instagram-fraude bij de bank werden hierover geen vragen gesteld. De bank heeft uw cliënte bijvoorbeeld niet gevraagd of deze in verband stonden met de Instagram-fraude rond die periode.

Na de aangifte van de Instagram-fraude bij de bank en de politie heeft de bank uw cliënte geen verdere waarschuwingen gegeven.

Uit het overzicht van de door mevrouw uitgevoerde verrichtingen blijkt echter dat vanaf 06/08/2024 opnieuw verschillende overschrijvingen werden uitgevoerd naar het buitenland, en dit naar de reeds eerder ongekende partijen.

Indien de bank uw cliënte na de Instagram-fraude had gevraagd wie deze buitenlandse partijen waren en in welk kader deze overschrijvingen hadden plaatsgevonden, hadden deze waarschijnlijk al als frauduleus kunnen worden aangemerkt.

Tussen 06/08/2024 en 23/08/2024 werd reeds voor x EUR overgeschreven naar buitenlandse rekeningen.

Fase 2 — 4 september – 4 november 2024

In deze periode vonden maar liefst 28 overschrijvingen plaats van telkens ± € 10.000 naar rekeningen in Litouwen, Luxemburg en de Verenigde Arabische Emiraten..

Deze overschrijvingen werden telkens voorafgegaan door een inkomende instantoverschrijving vanaf de eigen rekening van mevrouw. Dit is een typisch money-mulepatroon waarbij gelden eerst worden overgeschreven naar eigen rekeningen en vervolgens naar externe partijen worden doorgestuurd.

Het netto-verlies in deze periode betreft € 96.470.

Mevrouw is in deze periode nooit ondervraagd door de bank. Ondanks het feit dat zij een beperkt pensioen had, vond de bank het blijkbaar normaal dat uw cliënte voor bijna het tienvoud daarvan buitenlandse overschrijvingen deed.

Fase 3 — 4 november – 19 november 2024 (opzegging termijnrekening)

Op 04/11/2024 heeft mevrouw de in februari aangegane termijnrekening van 100.000,00 EUR vroegtijdig afgesloten.

Tussen 04/11/2024 en 19/11/2024 vonden 10 overschrijvingen plaats van telkens € 9.998 – € 10.000 naar rekeningen in Litouwen, gefinancierd door de vroegtijdige opzegging van het termijndeposito..

Het netto-verlies in deze periode is 99.996,00 EUR.

Nog steeds heeft de bank uw cliënte geen enkele vraag gesteld omtrent de bestemming en de hoogte van de overgeschreven gelden.

Fase 4 — januari – maart 2025: aankoop van cadeaukaarten, een nieuwe lening en onuitvoerbare overschrijvingen:

Fase 4 van de fraude wordt gekenmerkt door nog meer buitenlandse overschrijvingen, maar vooral door de aankoop van cadeaukaarten bij lokale handelaars.

Het is eveneens opmerkelijk dat de bank op 20/01/2025 een consumentenkrediet heeft geopend ter waarde van 5.000,00 EUR. De totaliteit van dit bedrag werd op twee dagen overgeschreven naar het buitenland.

Op 22 januari 2025 worden door het eigen systeem van de bank twee betalingen van € 2.800 naar Litouwse rekeningen geregistreerd als "onuitvoerbaar overschrijving". Desondanks worden beide betalingen diezelfde dag alsnog uitgevoerd.

Op 3 maart 2025 herhaalt zich dit scenario: een betaling van € 10.000 naar een bank in Zwitserland wordt als onuitvoerbaar geregistreerd, maar op 6 maart 2025 toch doorgestuurd.

Op 12 maart 2025 koopt mevrouw voor € 1.700 aan Steam-cadeaukaarten. Het gebruik van cadeaukaarten als anonimiseringsmechanisme is een breed bekende fraudetechniek.

Op 13 maart 2025 maakt de kantoorhouder van de bank een fraudedossier aan. Dit is bijna acht maanden na de eerste frauduleuze betaling.

3.1.5 Kernvaststellingen

De samenvatting van de feiten toont een patroon van escalerende fraude dat zich gedurende acht maanden ongehinderd kon voltrekken via dezelfde bankrekening, bij eenzelfde instelling, ten nadele van een gepensioneerde met een beperkt en stabiel inkomen.

Op geen enkel moment tijdens de fraudeperiode nam de bank uit eigen beweging contact op met mevrouw om vragen te stellen bij de aard, omvang of bestemming van de betalingen.

Samengevat zijn de volgende feiten bijzonder veelzeggend:

- Het normale transactieprofiel van mevrouw bevatte uitsluitend Belgische betalingen en geen enkele buitenlandse overschrijving. De plotse en herhaalde overschrijvingen naar onbekende buitenlandse fintech-tegenpartijen hadden van bij de aanvang als abnormaal moeten worden herkend.
- Na de politieklacht van 30 juli 2024 werden geen beschermende maatregelen genomen. De rekening bleef ongewijzigd operationeel en nieuwe betalingen naar dezelfde begunstigden volgden. Dit is het meest belastende vastgestelde feit.
- Het money mule-patroon — inkomende instantoverschrijving van eigen rekening, onmiddellijk gevolgd door uitgaande buitenlandse betaling — herhaalde zich wekelijks gedurende twee maanden en werd niet herkend of aangepakt.
- De vroegtijdige opzegging van een termijndeposito van € 100.000, met aanvaarding van een financiële boete, gevolgd door onmiddellijke wegsluizing van het saldo, werd niet bevestigd.
- De bank verstrekke een krediet van € 5.000 terwijl de rekening al zes maanden abnormale transactiepatronen vertoonde en het volledige bedrag binnen 48 uur werd weggesluisd.
- Het eigen systeem van de bank blokkeerde drie betalingen als "onuitvoerbaar", maar deze werden desondanks uitgevoerd zonder aantoonbare verificatie bij de klant.
- Het fraudedossier werd pas aangemaakt op 13 maart 2025 — niet op vraag van de klant maar door de kantoorhouder — bijna acht maanden na de eerste frauduleuze verrichting.

Het totale geleden verlies bedraagt 337.084,00 EUR. Dit verlies had naar alle waarschijnlijkheid geheel of gedeeltelijk kunnen worden vermeden indien de bank haar waakzaamheidsplicht had nageleefd.

De vraag die in het kader van de bemiddeling centraal staat, is niet of er signalen aanwezig waren — die waren er overduidelijk — maar wel waarom de bank op geen enkel van deze signalen heeft gereageerd. De bank heeft hierover geen enkele relevante informatie verschaft.

3.2. Toegestane versus niet-toegestane betalingstransacties

Boek VII van het Wetboek Economisch Recht (hierna, 'WER') voorziet een aansprakelijkheidsregeling bij niet-toegestane betalingstransacties. Deze regeling voorziet dat de bank in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden zal moeten tussenkomen in het financieel nadeel van zijn klant wanneer dit nadeel voortvloeit uit een niet-toegestane betalingstransactie.

Artikel VII.32, §1, lid 1 WER definieert een toegestane betalingstransactie als volgt:

“Een betalingstransactie wordt pas als toegestaan aangemerkt indien de betaler heeft ingestemd met de uitvoering van de betalingsopdracht.”

Ombudsfin hanteert in deze context het principe van een ‘subjectieve uitdrukkelijke instemming’. Er kan pas sprake zijn van een toegestane betalingstransactie wanneer de betaler de intentie had om de betaling uit te voeren en er dus vrij en bewust mee heeft ingestemd. Dit betekent concreet voor ons dat een betalingstransactie is toegestaan wanneer de betaler op het moment van de transactie het bedrag en de begunstigde of het doel van de betaling kende.

In dit dossier menen wij dat de betwiste verrichtingen jammer genoeg moeten worden gekwalificeerd als toegestane betalingstransacties.

Gezien deze kwalificatie als toegestane verrichtingen zijn de regels inzake de aansprakelijkheidsverdeling bij niet-toegestane betalingstransacties op deze verrichtingen niet van toepassing. Voor toegestane betalingstransacties voorziet de huidige wetgeving geen specifieke beschermingsregeling voor de klant.

Wij begrijpen dat dit ook niet de kern van het dispuut met de bank is. U stelt in uw klacht dat de bank tekortgeschoten is in haar zorgplicht of waakzaamheidsplicht ten aanzien van uw cliënte.

3.3. Niet-toepasselijkheid van de antiwitwaswetgeving

De wet van 18/09/2017 tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten (hierna verkort de « wet BC/FT » genoemd) heeft tot doel het algemeen belang te beschermen.

De entiteiten die eraan onderworpen zijn, moeten meewerken aan de verwezenlijking en vrijwaring van dit belang, met name door atypische verrichtingen op te sporen en te analyseren. Indien nodig moeten zij hun cliënten bij de CFI melden via een melding van vermoedens.

De bepalingen van deze wet kunnen daarentegen niet worden ingeroepen door een cliënt die slachtoffer is geworden van fraude om een schadevergoeding van zijn bank (als onderworpen entiteit) te verkrijgen; deze wet beschermt immers geen particuliere belangen en creëert geen subjectieve rechten voor de cliënten van de onderworpen entiteiten. Deze interpretatie werd bevestigd door de Belgische rechtspraak (Ond. rb. Brussel (Fr.), 13e k., nr. A/15/06897, 30 november 2023).

3.4. De waakzaamheidsplicht van de bank

De waakzaamheidsplicht van de bank is een algemeen erkend beginsel van Belgisch bancaire recht, dat zijn grondslag vindt in de algemene zorgvuldigheidsnorm die van toepassing is in iedere contractuele relatie.

De bank treedt op als een professionele instelling die over specifieke kennis, systemen en middelen beschikt om abnormale verrichtingen te identificeren. Uit hoofde van deze professionaliteit rust op de bank een verhoogde waakzaamheidsplicht ten aanzien van de betalingstransacties die zij uitvoert voor haar cliënten.

De ondernemingsrechtbank te Brussel heeft dit beginsel onlangs nauwkeurig afgebakend in een vonnis van 30 november 2023 (nr. A/15/06897). In die zaak, die eveneens betrekking had op frauduleuze betalingen via een bankrekening, formuleerde de rechtbank het toepasselijke criterium als volgt:

“de bank begaat een fout wanneer de betwiste verrichtingen een “kennelijke afwijking” vertonen die “in het oog springt” en die een bankier, in uitvoering van zijn waakzaamheidsplicht, had moeten opmerken. “

Het beoordelingscriterium is het evidente karakter van de afwijking, ongeacht of deze van materiële dan wel intellectuele aard is.

De rechtbank benadrukte tevens dat banken geacht worden hun eigen kennis van gangbare fraudetechnieken — zoals CEO-fraude en phishing — actief aan te wenden bij de beoordeling van verdachte transacties.

In het vonnis identificeerde de rechtbank een reeks cumulatieve factoren die de kennelijkheid van de anomalieën vestigden:

- ongebruikelijk hoge bedragen;
- een korte tijdspanne tussen de verrichtingen
- onbekende begunstigden buiten de gebruikelijke zakenrelaties
- landen waarmee de cliënt normaal geen relaties onderhield, en urgente bevestigingsverzoeken.

Wanneer voormelde criteria worden toegepast op de feiten van dit dossier, kan de conclusie niet anders luiden dan dat de bank manifest tekortgeschoten is in haar waakzaamheidsplicht.

De anomalieën in dit dossier zijn niet alleen talrijker en omvangrijker dan in de zaak waarover de ondernemingsrechtbank oordeelde, zij zijn ook fundamenteeler: zij betreffen een gepensioneerde met een maandinkomen van € 1.627 wier rekening gedurende acht opeenvolgende maanden werd aangewend voor dagelijkse buitenlandse overschrijvingen van telkens € 10.000, een patroon dat objectief onverenigbaar is met het bestedingsprofiel van uw cliënte.

De eerste evidente anomalie: de volstreckte breuk met het historisch transactieprofiel

Mevrouw had vóór juli 2024 geen enkele buitenlandse overschrijving uitgevoerd. Haar rekening vertoonde uitsluitend lokale Belgische betalingen en haar spaargedrag getuigde van voorzichtigheid.

De plotse omslag naar dagelijkse buitenlandse betalingen van maximale omvang, naar onbekende fintech-tegenpartijen in Litouwen, Luxemburg, Zwitserland en Bulgarije, had van bij de aanvang als evident afwijkend moeten worden herkend door een waakzame bankier.

De tweede anomalie: de bank had kennis van de Instagram-fraude in juli 2024

Mevrouw deed op 30 juli 2024 aangifte bij de politie en meldde de fraude aan de bank.

Op diezelfde dag of kort daarna was de bank bijgevolg op de hoogte van het feit dat haar cliënte het slachtoffer was geworden van fraude waarbij derden toegang hadden gekregen tot haar bankrekening.

Desondanks werden geen beschermende maatregelen genomen: de rekening werd niet geblokkeerd, de limieten werden niet structureel verlaagd — integendeel, op 25 juli werd een tijdelijke limietverhoging toegestaan — en de cliënte werd niet bevraagd over de twee buitenlandse overschrijvingen die reeds voor de fraudemelding hadden plaatsgevonden.

Bijgevolg vonden op 6, 7 en 16 augustus nieuwe betalingen plaats naar gelijkaardige begunstigden.

In de zaak voor de ondernemingsrechtbank te Brussel werd reeds geoordeeld dat het ontbreken van beschermende maatregelen na een gekende fraudemelding een zelfstandige fout uitmaakt. In dit dossier is die fout nog manifester: de bank wist van de fraude en liet de rekening ongewijzigd open.

De derde anomalie: het recurrente karakter van het money-mule patroon

Een derde anomalie betreft het zogenaamde money mule-patroon, dat zich gedurende de volledige tweede fraudefase wekelijks herhaalde: telkens vlak voor een uitgaande buitenlandse overschrijving arriveerde een inkomende instantoverschrijving van de eigen-rekening van mevrouw..

Dit patroon — eigen middelen aanvullen om vervolgens onmiddellijk weg te sluisen naar externe begunstigen — is in de bancaire fraudepreventie een erkend hoog-risicosignaal.

Dat de bank dit patroon, dat zich over twee maanden en 28 verrichtingen uitstrekte, niet heeft herkend of niet heeft opgevolgd, getuigt van een ernstig falen in haar detectiesystemen.

De vierde anomalie: de vroegtijdige opzegging van het termijndeposito van 100.000,00 EUR

Een vierde anomalie betreft de vroegtijdige opzegging van het termijndeposito van € 100.000 op 4 november 2024, gepaard met een uittredingsvergoeding van € 1.283.

Een gepensioneerde die haar spaargeld op lange termijn had vastgelegd — een gedragspatroon dat precies voorzichtigheid en spaardiscipline uitdrukt — en dat met financiële boete vrijmaakt om het vervolgens dezelfde dag weg te sluisen naar buitenlandse rekeningen, stelt een gekende atypische handeling.

De bank had bij de verwerking van deze opzegging, in combinatie met de context van de voorafgaande maanden, gerichte vragen moeten stellen over het doel van de vroegtijdige uitstap. Dat deed ze niet.

De vijfde anomalie: de uitvoering van overschrijvingen die eerder als niet uitvoerbaar werden gekwalificeerd

Een vijfde anomalie vormt een categorie apart: het gaat hier om materiële anomalieën die het eigen systeem van de bank heeft gegenereerd.

Op 22 januari 2025 registreerde het systeem twee betalingen van € 2.800 als “onuitvoerbare overschrijving”; beide werden diezelfde dag toch uitgevoerd.

Op 3 maart 2025 herhaalde zich dit voor een betaling van € 10.000, die op 6 maart werd doorgestuurd.

De rechtbank te Brussel hanteert als criterium het evidente karakter van de anomalie.

Wanneer de eigen systemen van de bank een transactie als problematisch markeren, is er per definitie sprake van een evidente anomalie. De omstandigheid dat de bank dergelijke systeemblokkades heeft omzeild zonder aantoonbare verificatie bij de cliënt, maakt een fout uit die bezwaarlijk kan worden betwist.

De zesde anomalie: toekenning van een krediet nadat de rekening reeds zes maanden werd leeggeplunderd

Ten slotte wijst ook de kredietverlening van € 5.000 op 20 januari 2025 op een tekortkoming in de zorgplicht.

De bank verstrekke een consumentenkrediet aan een gepensioneerde wier rekening al zes maanden abnormale patronen vertoonde, met als contractueel doel enkel “ander doel”.

Al het geleende geld werd binnen 48 uur weggesluisd naar buitenlandse rekeningen.

De bank beroept zich op de incorrecte informatie die mevrouw verschaftte over het doel van het krediet. Dit verweer snijdt echter geen hout: een bankier die zijn waakzaamheidsplicht naleeft, toetst het opgegeven doel aan het beschikbare rekeningprofiel. Dat profiel liet op dat moment geen enkele twijfel bestaan over de abnormale aard van de uitgaande betalingen.

Besluit: Op grond van het voorgaande is onze conclusie dat de bank manifest tekortgeschoten is in haar waakzaamheidsplicht.

De vastgestelde anomalieën zijn niet van subtiele of interpreteerbare aard. Het zijn evidente, herhaalde, en ten dele door de eigen systemen van de bank gedetecteerde afwijkingen, die elk afzonderlijk en

zeker in hun onderlinge samenhang een normaal zorgvuldige bankier tot actie hadden moeten bewegen.

3.4. Eigen fout van mevrouw en verdeling van aansprakelijkheid

De vaststelling dat de bank een fout heeft begaan, sluit niet uit dat ook mevrouw zelf een bijdrage heeft geleverd aan het ontstaan van haar schade.

Wij menen dat mevrouw in dit dossier een eigen fout heeft begaan en bijgevolg dat de geleden schade haar gedeeltelijk aanrekenbaar is.

Gedurende een periode van meer dan acht maanden voerde zij, op instructie van onbekende derden die zij uitsluitend online had leren kennen, herhaaldelijk grote geldbedragen over naar buitenlandse rekeningen.

Zij deed dit zonder ooit enig concreet bewijs van rendement of legitimiteit te ontvangen, zonder de identiteit of de rechtmatigheid van de begunstigden na te gaan, en zonder enige kritische vraag te stellen bij de ongebruikelijke aard van de instructies die zij ontving.

Meer in het bijzonder:

- Zij heeft gedurende meerdere maanden en in vier opeenvolgende fases blindelings de instructies opgevolgd van personen die zij enkel kende via sociale media of online platforms, zonder ooit hun identiteit of de rechtmatigheid van hun verzoeken te verifiëren.
- Zij heeft haar volledige spaargeld, met inbegrip van een langetermijndeposito van € 100.000 dat zij met financiële boete vroegtijdig opzegde, ter beschikking gesteld van deze onbekende derden, zonder enige garantie of tastbaar bewijs van rendement.
- Zij heeft, na reeds eenmaal het slachtoffer te zijn geweest van fraude en hiervan aangifte te hebben gedaan bij de politie, haar gedrag niet bijgesteld en de buitenlandse overschrijvingen verdergezet, ook naar begunstigden die gelijkenis vertoonden met de eerder als frauduleus herkende tegenpartijen.
- Zij heeft aan de bank een onjuist doel opgegeven bij de aanvraag van een consumentenkrediet van € 5.000, waardoor de bank niet over de correcte informatie beschikte om de werkelijke bestemming van de fondsen te beoordelen.

Dit gedrag geeft blijk van een ernstig gebrek aan voorzichtigheid dat, gelet op de omstandigheden, als grof nalatig kan worden gekwalificeerd. Een normaal voorzichtig persoon zou, zeker na een eerste fraudemelding bij de politie, niet gedurende maanden blijven overschrijven naar onbekende buitenlandse rekeningen op instructie van partijen wier identiteit noch legitimiteit ooit werd aangetoond.

Wij zijn evenwel van oordeel dat deze eigen fout slechts een beperkte invloed mag hebben op de aansprakelijkheidsverdeling, en dit om de volgende redenen. Ten eerste is mevrouw een gepensioneerde die geen professionele kennis heeft van financiële producten of fraudetechnieken. Haar kwetsbaarheid voor manipulatie door geraffineerde oplichters is een bijkomende omstandigheid die haar fout in een ander licht plaatst.

Ten tweede — en dit is doorslaggevend — is de bank een professionele financiële instelling waarvan de waakzaamheidsplicht nu precies ertoe strekt om kwetsbare cliënten te beschermen tegen de gevolgen van hun eigen onvoorzichtigheid. De ratio legis van de waakzaamheidsplicht zou worden uitgehold indien de eigen fout van het slachtoffer steeds kon worden aangevoerd om de aansprakelijkheid van de bank te neutraliseren.

Ten derde waren de anomalieën in dit dossier zo manifest en zo herhaald dat de bank, zelfs bij het ontbreken van enige medewerking van de cliënte, zelfstandig had moeten ingrijpen.

3.5 Verdeling van aansprakelijkheid

Gelet op het voorgaande stellen wij voor de aansprakelijkheid te verdelen in de verhouding van 2/3 ten laste van de bank en 1/3 ten laste van mevrouw. Deze verdeling weerspiegelt het overwicht van de professionele fout van de bank, die als gespecialiseerde instelling de anomalieën had moeten detecteren en had moeten ingrijpen, tegenover de eigen nalatigheid van de cliënte, die gedurende een lange periode de instructies van onbekenden heeft opgevolgd zonder enige kritische toetsing.

3.7 Besluit

Hoewel de betwiste verrichtingen als toegestane betalingstransacties moeten worden beschouwd, menen wij dat de bank in dit dossier duidelijk tekortgeschoten is in haar waakzaamheidsplicht. De bank heeft gedurende maanden geen gevolg gegeven aan een reeks manifeste alarmsignalen, terwijl ook mevrouw zelf onvoorzichtig heeft gehandeld. In het kader van de bemiddeling achten wij daarom een verdeling van de aansprakelijkheid van 2/3 ten laste van de bank en 1/3 ten laste van mevrouw billijk.